

Zpravodaj města Černovice a okolí

Černovicko

MIMOŘÁDNÉ ČÍSLO K 10. VÝROČÍ
AKCE ČERNOVICKO SE BAVÍ

Cena 10,- Kč

2016

Černovicko – 10x a dost?

Jaká je vlastně naše nejvýznamnější letní akce v roce 2016? Devět ročníků je za námi, desátý před námi, a každý z nich byl originálem. Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky, natož desetkrát.

Než zjistíme, jaký bude letošní ročník, stojí za to připomenout, jaký byl ten první. Černovicko vzniklo z nadšení lidí, kteří chtěli udělat pěknou akci na léto a dokázali se dohodnout, že tomu věnují svůj čas a úsilí. Dívám se na fotografie z prvního ročníku a je vidět, že se začalo dobře. Tržiště plné stánků, občerstvení prodávané ještě z původních vojenských stanů, ne moc pěkné počasí, ale spokojení lidé (všichni o deset let mladší), kterým se něco pěkného povedlo. Asi kdyby se to nepovedlo, žádné další ročníky by nebyly. Je obdivuhodné, co všechno z nadšení lidí už během prvního ročníku vzniklo, a je dvojnásob obdivuhodné, že na toto palivo jsme dokázali jet deset let.

Je normální, že teď, po deseti letech už nádrž není tak plná, jako na začátku. Celá akce se proměňuje, narůstá a s ní rostou i nároky na práci, čas i peníze. Přibýlo jen málo těch, kteří se akci věnují po organizační stránce, spíše ubylo (a všichni jsou o deset let starší).

Takže, abychom odpověděli i na otázku z titulku, desetkrát a dost? Tato otázka už rezonuje mezi organizátory dlouho, s každým ročníkem silněji.

Myslím, že deset a dost neplatí. Desetkrát je hodně, na stejných principech už to dlouho nepůjde, ovšem podobná akce stojí za to, aby ji naše město mělo. Letní zábava pro stovky lidí, každý rok úspěšná (i v roce 2010, kdy kompletně propršela, se nakonec spousta lidí pobavila).

Byla by to škoda tuto akci opustit. K létu v Černovicích už to patří. Musíme ji trochu změnit, zachovat to dobré a vylepšit to, co tak dobré není.

Neptejte se teď jak, ale jde to. Města po celé republice pořádají i větší akce, a jde to. Promýšlejte, co byste navrhovali vy sami, a o tom, co vás napadlo, si v klidu popovídáme.

Třeba na desátém ročníku akce Černovicko se baví. Ať se vydaří!

Bc. Jan Brožek, starosta

Jak to naše „Černovicko se baví“ tehdy vlastně začalo?

No, samo to z nebe nespadlo. Musel k tomu být nějaký impuls, nějaká pobídka či co, že se něco (to něco pak dostalo pracovní název **Černovicko se baví**, který se ujal) s nadšením připravilo a pak se to v sobotu 11. srpna r. 2007 odpoledne na černovickém tržišti i v okolí poprvé zrealizovalo. Pěknou tečkou na závěr pak byl letní parket se vším, co k tomu patří.

Pokud si matně vzpomínám, těch impulsů před 10 lety bylo hned několik. Ten nejsilnější asi vzešel tzv. z lidu. Že prý se v Černovicích pro kulturu „nic“ nedělá. Jó, kdysi co prý tady bylo plesů, zábav i diskoték aj. a hojně navštěvovaných, jezdili k nám známí zpěváci/zpěvačky a jejich skupiny na koncerty, divadelní soubory, naše kino promítalo 4 až 5 krát týdně, někdy i dvakrát denně (to pamatuji i já sám) atd. atd. Jenže, přátelé, dnešní doba, bohužel, je už o něčem jiném ...

Nová kulturní komise v novém volebním období si to tehdy nechtěla nechat líbit i začala hned jednat. Se začátkem roku (od r. 2007) sestavila ve spolupráci s černovickými spolky přehled - jakýsi kalendář plánova-

ných kulturních, sportovních a společenských akcí pod názvem **Co, kdy, kde, kdo** v roce **X u nás?**, což dělá pro občany a přátele Černovicka ze získaných (někdy pracně získaných) podkladů od černovických spolků a institucí dodnes. Už tehdy jsme zjistili, že 30 až 40 různých akcí, které se ve městě dělaly, zase není až tak málo.

Druhým nápadem bylo (po vzoru velkých akcí v okolních městech) uspořádat kulturně společenskou akci, kde by si tzv. na své přišel každý, děti i dospěláci, chlapi i ženský, domácí i návštěvníci Černovic - zkrátka všichni. A k tomu ještě z tzv. vlastních zdrojů, tj. poměrně levně a hlavně s chutí, s radostí. Proto také vstupné dobrovolné. Na jaře na schůzkách kulturní komise (v naší knihovně, pod vedením paní Šenoltové) se už postupně rodí a nabývá na konkrétnosti naše/vaše kulturní událost roku, vskutku multizánrové „**Černovicko se baví**“. K charakteru této akce, protože vedle rozmanitých kulturních vystoupení a prezentace činnosti černovických spolků a ústavů aj. přispívá i každoročně bohatá účast tradičních českých trhovců z okolí, se náramně hodilo **450. výročí udělení práva na trhy městu Černovice** (to pohotově vypátral náš milý historik pan Turek, údajně to prý bylo 16. srpna L.P. roku 1557).

Jak šly roky, vytvořila se nová tradice. Někdy se naše/vaše Černovicko vydařilo lépe, někdy něco nevyšlo, jak jsme si představovali. Někdy bylo počasí akorát, někdy bylo až příliš horko, někdy zase pršelo. Pamatujete se např. na Černovicko v roce 2010? To se improvizovalo nejvíce, hrozilo i to, že se kvůli deštivému počasí připravená akce dokonce úplně zruší. Ale zvládlo se to a je na co vzpomínat . . . Vždycky se nám všem podařilo, že se Černovicko bavilo!

Máme, tedy vy máte, před sebou už desáté Černovicko a na vás, ale i na nás teď záleží, jestli tato významná tradiční akce bude žít dál, bude-li se i trochu měnit. Už delší dobu totiž pociťujeme, že zdroje naší vlastní zábavy pomalu slábnou ve prospěch kultury kupované, tzv. dovážené. Že bychom se už neuměli sami bavit?!

Ř.

První Černovicko se baví začalo 11. srpna 2007

proslovem na tržišti, který přednesl z podnětu kulturní komise **Jiří Turek**. Otiskujeme jeho tehdejší znění, snad (kromě zrušené cukrárny) neztratilo nic na aktuálnosti.

Dobrý den, vážení. Byl jsem požádán, abych uvedl tuto dnešní slavnost několika slovy o historii trhů. V roce 1557 udělil obci různá tržní práva český král Ferdinand I., jak jsem popsal v minulém čísle Černovicka. Proto nebudu totéž opakovat, ale pokusím se stručně přiblížit, jak tehdy obec Černovice vypadala. Někteří se po člancích, které otiskují asi dva roky v Černovicku ptají, co jsem zač. Jsem tzv. náplava, v Černovicích máme se ženou baráček teprve sedm let. Ke dnešní slavnosti se hodí i moje příjmení Turek. Turci zaměstnávali svými výboji v tom roce 1557 celou Evropu i tehdejší České království. A přímo Černovičtí, tedy předci některých z vás, se bojů zúčastnili jako vojáci pánů tohoto kraje – Rožmberků. Černovice jim patřily už 235 let. Poslední bratři, jimiž rod vyhynul, byli tehdy Vilém a Petr Vok, oba nej přednější šlechtici království. Protože měli dluhy, předali na 50 let (od 1531 do 1581) užitky z Černovic a okolí svým příbuzným z Hradce, v tom roce 1557 je měl zastaveny jejich švagr Jáchym z Hradce, nejvyšší kancléř království, a ten trhy nechal potvrdit. Nebyl to samozřejmě ale začátek trhů, ty zde byli již odedávna. Samotnému vladaři Vilémovi Rožmberkovi bylo 22 let, rok předtím byl prohlášen za prvního šlechtice království.

Černovice byly tehdy městečkem. Žádné hradby zde nebyly. Nejstarší chalupy se nacházely v dnešní Dobešovské ulice, kterou se procházelo

od soutoku obou ramen Černovického potoka ke středu obce u radnice a opačně k farnímu kostelu v Dobešově. Počet domů v ulici dodnes přibližně odpovídá tehdejšímu 40. V celém městečku bylo asi 100 dřevěných domů. Ostatní byly na náměstí. To mělo tvar jako dnes a získalo ho nejpozději právě v polovině 16. století. Od roku 1552 jsou známa jména obyvatel všech domů. Náměstí bylo vybudované nejspíš jako tržiště a bylo uzavřeno malými brankami na severu mezi č. 92 (samoobsluha Dundr-Horský) a 95 (samoobsluha Opeko) směrem do nynější Tábořské na Předměstí, které ještě neexistovalo, mezi č. 83 a 76 (tzv. Mázova branka) do nynější Pacovské, která také neexistovala, a na západě mezi č. 190 a 191, kde je dosud ulička, nazývaná soudka. Všechny branky sloužily k cestám do polí. Na západní straně náměstí byl tehdy nejméně jeden statek, který náměstí uzavíral. Ale asi zde bylo chalup několik, poslední dům byl u dnešního mostu se sochami světců, a byl to mlýn. Pršín také neexistoval a za potokem nebyl ani jediný dům. Některé domy na náměstí patřily nižší šlechtě, příslušníkům významných rodů z družiny rožmberského vladaře (Vítové ze Rzavého, Robmháповé ze Suché, Voračičti z Paběnic, možná

Kekulové ze Stradonic). Jejich domy (č. 24 – cukrárna, 74 – s deskou Bělohrobského a 88 – dnes Městský úřad) byly všechny v centru, okolo kostela a radnice. Patrně stála i fara. Jediná cesta vedla od Soběslavi úvozy údolím Černovického potoka kolem mlýnů a dále přes Vackov na Lhotku. Volný příjezd do městečka byl jen ulicí Dobešovskou, je možné, že skupina domů zde také přístup uzavírala a vstup byl nějakou brankou. Za 15 let, roku 1572, byla „obecní branka“ u domu č. 215 – vedle nynější budovy JZD. Stranou, severovýchodně nad městečkem, se jako výstraha vypínal šibeniční vrch, kde nechávali Rožmberci provádět výjimečné tresty. Vidět na šibenici bylo z okolních poddanských obcí Strítež, Moudrov, Svatava, Rytov, Dobešov i Vlkosovice.

Bratry hasiče jistě potěší, že za dva roky nato, roku 1559, Vilém z Rožberka nařídil ve všech městečkách protipožární opatření včetně nočních hlídek. Možná, že hlídkovali na věži. Ta je dnes po letech poprvé přístupná a tak vás k prohlídce během odpoledne na ni zvú. Přeju hezkou zábavu.

Při prvním otevření černovické věže napadlo paní Janu Malou, manželku pana Turka, kteří oba těch 10 let ve věži „hlídkují a provádějí“ návštěvníky, založit návštěvní knihu. Otiskujeme zápisy v první knize z 11. srpna 2007.

Odhadem prošlo nejméně 500 lidí. Kniha byla k dispozici v přízemí, popedpsalo se osobně asi 90 lidí, jindy byly učiněny zápisy za celé rodiny. Zápisů je přes 40.

Díky za mimořádný zážitek po 17 letech poprvé na věži. Obec baráčníků Malá Strana. / Děkujeme za návštěvu. Rodina V., Panské Mlýny. / To je fajn, že je věž otevřená poprvé, doufám, že ne naposledy. O.H. / Je fajn, že se věž otevřela. Moc, moc pěkné. D.,M.,A. / Velký zážitek. Moc pěkné. Rodina K. / Příjemná vyhlídka po dlouhé době a poprvé. P.K., P.U. / Vzpomínka na dětství – po 60 letech. J.H-ová. / Děkujeme za krásné zážitky po 60 letech. 7 podpisů. / Děkujeme za krásnou prohlídku věže. Doufejme, že se sem opět podíváme. G-ovi. / Děkuji. H. a H. / Děkujeme za pěknou podívanou. 6 jmen (mezi nimi „děda“). / Hezký. K. / Bezvadný výhled – díky. P. / Totéž. B. / Zvony jsou úžasné! Moc děkujeme za krásný zážitek. Rodina P. z Prahy s L.S. a P.N. / Děkuji. U. / Moc děkujeme za hezký zážitek. Vidět Černovice z výšky je zážitek. Zvony jsou nádherné. H., H. / Krásné A., H. / Zajímavé, děkuji. J.H. / Je to nádhra. H-ová, S-ová. / To byl bezva nápad zpřístupnit tuhle věž a ten vzdoušek tam na-

hoře. J.D. / Hezký výhled 11.8.2007. Rodina K., Hojava. / Je to pohodový. K. junior // Bylo nám velkou ctí, že jsme mohli vidět tak památnou věž. Díky. 5 podpisů. / Je to tu krásné. / Mám radost, že se v Černovicích dějí takové věci, jsme tu noví, a je báječné být tady. G-ovi. / Návštěva věže je dobrý nápad. R. / Jsem občankou Černovic, je mi 33 let a dnes jsem věž navštívila poprvé! Děkuji. V. / Moc pěkné. D-ová. / Hezký zážitek. H.H. / 11.8.2007 Babička + mamka + Sváťa S. / J-ová, Moraveč. Rodina R. a N. / Máme radost, že je vidět z věže až do Vlkosovic! D. čp. xy Vlkosovice. / Výhled fantast., trámy a zvony Boží. Děkuje. K. / Krásný výhled ... P.T, P.T. / Byli jsme tady a moc se nám tady líbilo! K.B., M. / Děkuje za prohlídku i výklad. H., K.,R. / Děkuje za krásnou prohlídku Čern. věže. B., B-ová. / Děkuji, je to moc příjemné. K-ová. / Hezký výhled. J-ovi. / S-ovi – děkuje. / K-ovi a J-ovi – velmi pěkné a konečně jsme měli možnost vidět Černovice z věže! Děkuje za umožnění prohlídky a pěknou přípravu (vyčištění věže!).

Zápisy v druhé knize návštěvníků černovické věže
9. 8. 2008

Věží prošlo přes 300 lidí, kteří zaplatili 5 Kč za vstupné včetně speciální pohlednice. Do knihy se jich podepsalo 150. Někteří připsali i bydliště: z Bělé pod Bezdězem, České Kamenice, Českých Budějovic, Dobříše, Hradce Králové, Kladna, Jindřichova Hradce, Karsfeldu a Ludwigsburgu v BRD, Mladé Boleslavi, Náchoda, Podbořan, Prahy a Soběslavi. Pár z nich doplnilo věty:

Zajímavé! Marie Šk. / Hezký výhled. M. / Pěkné. P&T. / Prohlídka byla velmi příjemným dnešního dne. Barunka a Zdeněček. / Bydlím tu přes 30 let, ale jsem tu poprvé. Zajímavé. G-ová. / Děkujeme. G-ovi z Prahy. / Děkujeme za prohlídku. Št-ová, Pá-ová. / Děkuji za pěkný výhled – lepší než vloni. N.

V dalších letech byl vstup na věž vždy zdarma a všichni dětští návštěvníci dostávali různé upomínky na návštěvu věže, například razítka (za spočítané schody nebo za objev netopýra), papírové hračky, keramické zvonky, některé vyrobené děvčaty z výchovného ústavu.

Ping-pong na Černovicko se baví

Od září roku 2006 jsem z pověření oddílu místní TJ Sokol vedl ve škole kroužek stolního tenisu. Měli jsme záměr naučit ping-pong alespoň několik dětí, zpestřit jim mimoškolní volný čas a oddílu zajistit nové mladé hráče, kteří by posléze od nás starších převzali štafetu. Děti se přihlásilo dvacet dva a po pár trénincích se jejich počet zredukoval a ustálil asi na polovině. Vesměš šlo o inteligentní a pohybově nadané děti, které hra bavila a dokázaly přijmout i potřebnou míru píle a disciplíny. V té době na začátku roku 2007 jsme v Kulturní komisi vymýšleli program pro první ročník společenské akce pro veřejnost – Černovicko se baví. Kdosi tehdy navrhl, aby součástí programu byl i turnaj v ping-pongu pro neregistrované a příchozí hráče. To samozřejmě mířilo na mne. Moc se mi to tehdy nezdálo. Děti se sotva naučily jak stát u stolu, jak držet pátku a trochu pochopily základy pravidel hry. Pak jsem si ale řekl, že motto akce je možné vyložit i tak, že se v tomto případě nebude bavit obecnost, ale především děti, které budou mít možnost poprvé vystoupit se svým sportovním „uměním“ na veřejnosti. Tak jsem ve spolupráci s černovickými hasiči převezl ze školní tělocvičny tři ping-pongové stoly, postavil je do vyklizené přístavby požární zbrojnice pod tržištěm a děti po zahájení akce mohly odehrát svůj první turnaj před veřejností. Sportovní úroveň byla podle mých předpokladů slabá, ale elán dětí a jejich radost ze hry mne přesvědčily, že bychom mohli turnaj zopakovat i v dalších ročnících. Za rok si děti osvojily základy ping-pongu natolik, že při 2. ročníku turnaje už bylo trochu na co se dívat. V roce 2009, kdy už se nejšíkvnější děti staly součástí našeho oddílu a odehrály celý ročník regulerní okresní soutěže, předváděly na turnaji v „hasičárně“ hezký ping-pong. Zajímavé bylo, že z počátečního složení kroužku půl na půl vydržela a prosadila se především děvčata. Porážela kluky a ti to neunesli a s ping-pongem skončili. Petra, Eva, Tereška, Simonka a Šárka hrály tak zajímavý a rychlý ping-pong, že je se zájmem na turnaji sledovalo docela početné obecenstvo. To už ale byla uvedená sestava děvčat v posledním ročníku ZŠ a po jejím ukončení se rozešla do různých škol v různých městech. Pro čtvrtý ročník „Černovicka“ už nikdo z mladých hráčů nezbyl. S vedením školy a tělocvikářem jsme sice zkoušeli mladou tradici hry a školního kroužku udržet, ale i přes opakované pokusy se nám to nepodařilo. Žádné z dětí už nemělo tu potřebnou cílevědomost se ve hře zlepšovat, mít z ní

radost a osvědčit nutnou míru tréninkové morálky. Po nelehkém rozhodování jsme tedy činnost kroužku ukončili. Mrzelo mne to, ale změnit jsem to nedokázal. Jak tak čtu a poslouchám zkušenosti jiných trenérů i z jiných sportovních odvětví a z jiných míst podobné velikosti jako jsou Černovice, nebyl náš případ výjimečný. Jedná se zřejmě o celospolečenský jev a trend. Jeho důsledkem je to, že ačkoli máme v Černovicích nejlepší hernu široko daleko, nechodí do ní hrát ping-pong děti a mladí lidé, kteří ještě před pár lety tvořili základnu sportovního oddílu, ale několik už dávno dospělých hráčů převážně v důchodovém věku. Ti zatím dobrou hrou v soutěžích udržují v povědomí širší veřejnosti iluzi, že se v Černovicích stále hraje dobrý ping-pong. My ale víme, že už jen pár let nás dělí od smutného konce, kdy sportovní odvětví s více než pětadesátiletou tradicí zanikne. Nejsem sám, komu je to líto, ale i takové jsou následky současného stylu života.

Ing. Pavel Janeček

10 let černovicka

Když v roce 2007 to všechno začalo
nikdo nevěděl, co dělat, aby to stačilo.

Rok na to měly jsme již perníkové logo
a makaly jsme velmi mnoho, mnoho!

V roce 2009 byl již perníkový znak města
a na bramboráky muselo být více těsta.

Nové zástěry jsme měly z batiky
a snažily se umlčet nenasytné pupíky.

Rok 2010 – ten nám dal
když vítr s deštěm nám oheň z kamen bral.
Promoklé až na kost, přesto někdo přišel
a o půlnoci na svařáka zpívat nás slyšel.

Každý rok jsme chtěly něco zdokonalit
a každá z nás se začala o to více bavit.

V roce 2011 koupily si stan
a stal se z nás kloboukový klan.

Zúčastnily jsme se kloboukové soutěže
a s baráčníky předáváme si teď otěže.

Rok 2012 byl pro nás rok „motýlka“
toho jsme si připnuly na trička a na tílka.

Rok na to „Kocour Mikeš“ dorazil
a všechny svým charisma porazil.
Stala se z něj mediální hvězda,
o které se vám ani nezdá!

A ještě pár utopenců do sklenice
co nejvíc působily večer na opilce.
A s naším cikánským tancem a zpěvem
jsme byly odměněny ukrutným řevem.

V roce 2014 Černá perla dorazila do přístavu
a zakotvila v tom největším davu.
A Jack Sparrow - vůdce party
vyložil tak svoje karty.

Minulý rok „Báby punk“ nastoupily
a všechny kolem pobavily.

I starosta Bošáce
byl před námi bez šance.

A na závěr černobílý tanec,
co ocenil by snad i kanec.

Z Krkonoš i ze Šumavy
jezdí se k nám bavit,
my letos již desátý rok
budem spolu slavit.

I když přípravy nás stojí spoustu sil,
chceme, aby to pro vás zážitek byl.

Přijďte zas za ním, bavte se jen,
to přeje vám černovický svaz žen.

Jitka Hlišáková

Akce Černovicko se baví očima černovických hasičů

Podle našeho názoru se jedná o společenskou akci, která pro obyvatele i návštěvníky Černovic tady kdysi dlouhá léta chyběla. Naše Černovicko už 10 let nabízí vyžití pro všechny věkové kategorie, bez rozdílu pohlaví, zájmů či zdravotních omezení. Široká veřejnost se zde může seznámit s celoroční činností nejen spolků a klubů, které působí v našem městě, ale i soukromých sběratelů, modelářů a kutilů, o kterých mnozí spoluobčané ani nevědí. Velkým lákadlem této akce je i široká škála soutěží a atrakcí pro děti, které se zde zabaví na celé odpoledne. Vyvrcholením akce je pak bohatý program večer na parketu s dobrými kapelami.

Bohužel ale ani této akci se nevyhnul nešvar posledních let, pomluvy, závist a i udavačství. Naštěstí s pomocí zástupců našeho města a dobrovolnických spolků se i přesto daří tuto už tradiční akci udržovat a posilovat tak kulturní dění o prázdninách v našem městě.

Za výbor našeho sboru určitě patří velký dík našim členům i organizátorům, kteří věnují minimálně tři dny svého volného času (příprava, průběh, úklid) této akci pro spoluobčany a to bez jakéhokoliv nároku na odměnu a bohužel často i bez uznání.

David Štěpán – starosta černovického SDH

Malé zamyšlení k Černovicku

„Černovicko se baví“ – výstižný a krásný název akce. Bylo by třeba, aby tak bylo i nadále! V Černovicích je snad módou, když něco nejde, tak to zrušit, zlikvidovat nebo také i zbourat.

Kultura v Černovicích je na úpadku. Začátkem roku se shromáždí všechny akce složek místních i z okolí a dá se to do Zpravodaje „Co, kdy, kde a kdo“ a je vystaráno. To je v pořádku, ať se lidi o plánovaných akcích dozvědí v předstihu. Ale kolik je teď akcí, co pořádá město Černovice a jeho kulturní komise, která má daleko větší možnosti než jsou vesničtí hasiči nebo černovický svaz žen?

Název Černovicko se baví je podle mě široké celé okolí Černovic, ne jen samotné město. Do této akce by se mohly zapojit i ostatní obce ať už svou kulturní vložkou nebo aspoň finančním příspěvím. Když třeba čtu na plakátech kulturních či sportovních akcí v okolních městech ty sponzory, které města sehnala, tak je mi líto, že to nejde i v Černovicích. Mohl by tak být program ještě zajímavější.

My jako místní Černovická dechovka tady na této akci hrajeme rádi, přestože bych jako kapelník uvítal i delší časový prostor k našemu vystupování, ale to my sami ovlivnit nemůžeme. Chápu také, že ne všem se dechovka líbí.

Přestože pod názvem Černovická dechovka se snažíme město dobře reprezentovat i jinde na koncertech či festivalech, zdá se mi, že jsme doma opomíjeni.

Josef Záhora – kapelník Černovické dechovky

Střelci a Černovicko

Když se ohlédnu zpět, tak zjistím, že se na této společensko-sportovní akci letos budeme podílet šestým rokem. Začínali jsme v nám přirozenějším prostředí – na střelnici, ale nyní máme své stanoviště hned na začátku celého dne. Musím přiznat, že zorganizovat toto odpoledne je poměrně náročné z hlediska času, bezpečnosti a hlavně kvality. Bereme to jako ukázkou a poděkování všem, kteří nám fandí a podporují nás. A tak se snažíme ukázat věci, se kterými zacházíme. Když vše popisuji v článkách zpravodaje, nedá se na nic sáhnout, zeptat se anebo přímo vyzkoušet. Kdo měl tedy zájem a našel k nám cestu (a bylo jich dost, to mi věřte), mohl se seznámit s různými typy zbraní – vzduchovými i malorážkovými, střeleckým oblekem, náboji i terči. Současně byly vidět i naše úspěchy. Stůl zatížený vítěznými poháry a nástěnka s diplomy.

Pro děti pak bylo zajímavé vyzkoušet si přímo střelbu z našich vzduchovek na terč, panáčky nebo špejle s bonbónem – pochopitelně ze starších vzduchovek pro začínající střelce. Jaké bylo překvapení pro rodiče, že to děti mají zdarma! A proč ne?! Fanděte nám, mluvte o nás a to zase pomůže nám. Někomu se třeba zdálo divné, že se o děti při střelbě starají „nedospělí“, ale opak je pravdou. Byly v nejlepších společnostech. Určitě ti malí špunti nevěděli, že je učí namířit mistr – mistryně republiky, že mu dává lízátko jako odměnu za snahu střelec – střelkyně, která má za sebou stovky hodin

Deset let pěkně v suchu!

Jak se bavit na Černovicku a přitom nevidět jediný bod z jeho programu? Lehká odpověď. Strávíte veškerý čas na mém stanovišti – městském záchodě.

Měla jsem se po celých deset let výborně! Slavila jsem 50. výročí založení výchovného ústavu, 60 let od založení ZŠ, 85. jubileum černovického fotbalu i 100 roků od vypuknutí 1. světové války. Vzdělávala se prohlídkou historických i současných fotek Černovic, plakátů Jaroslava Řeháčka a dokonce jsem prodávala knihy! Bestselerem se pochopitelně staly Černovice rok po roce od Mgr. Jiřího Turka.

Ale co bylo nejlepší? Seznámila jsem se s příjemnými lidmi. Paní fotografkou Marcelou Filipovou, s Janou Dohnalovou, autorkou vzpomínek na rodinu Schönbachových, bošáckými spřízněnci a všemi zvědavými turisty a návštěvníky.

Zkrátka v loňské anketě „Co se vám líbí v Černovicích?“ měla vyhrát druhá srpnová sobota.

d. s.

Jak šla léta...

O Černovicku, jak se baví, bylo napsáno již snad všechno. Tak jen na závěr malá tečka.

V roce 2008 jsme získali 2. místo v anketě Zlatá jeřabina za kulturní počin Kraje Vysočina. I další roky jsme byli nominováni, ale bohužel již nikdy jsme se tak pěkně neumístili.

Děkuji všem spolkům i jednotlivcům, kteří velice obětavě pomáhají vytvářet takovou akci. Vzhledem k tomu, jaké množství lidí je ochotno pomáhat (bez nároku za honorář), je vidět, že spolková činnost v našem městě je dobrá a vztahy jsou přátelské. Je jen dobře, že se lidé dokáží scházet a navzájem něco tvořit pro druhé.

Za kulturní komisi Václava Šenoltová